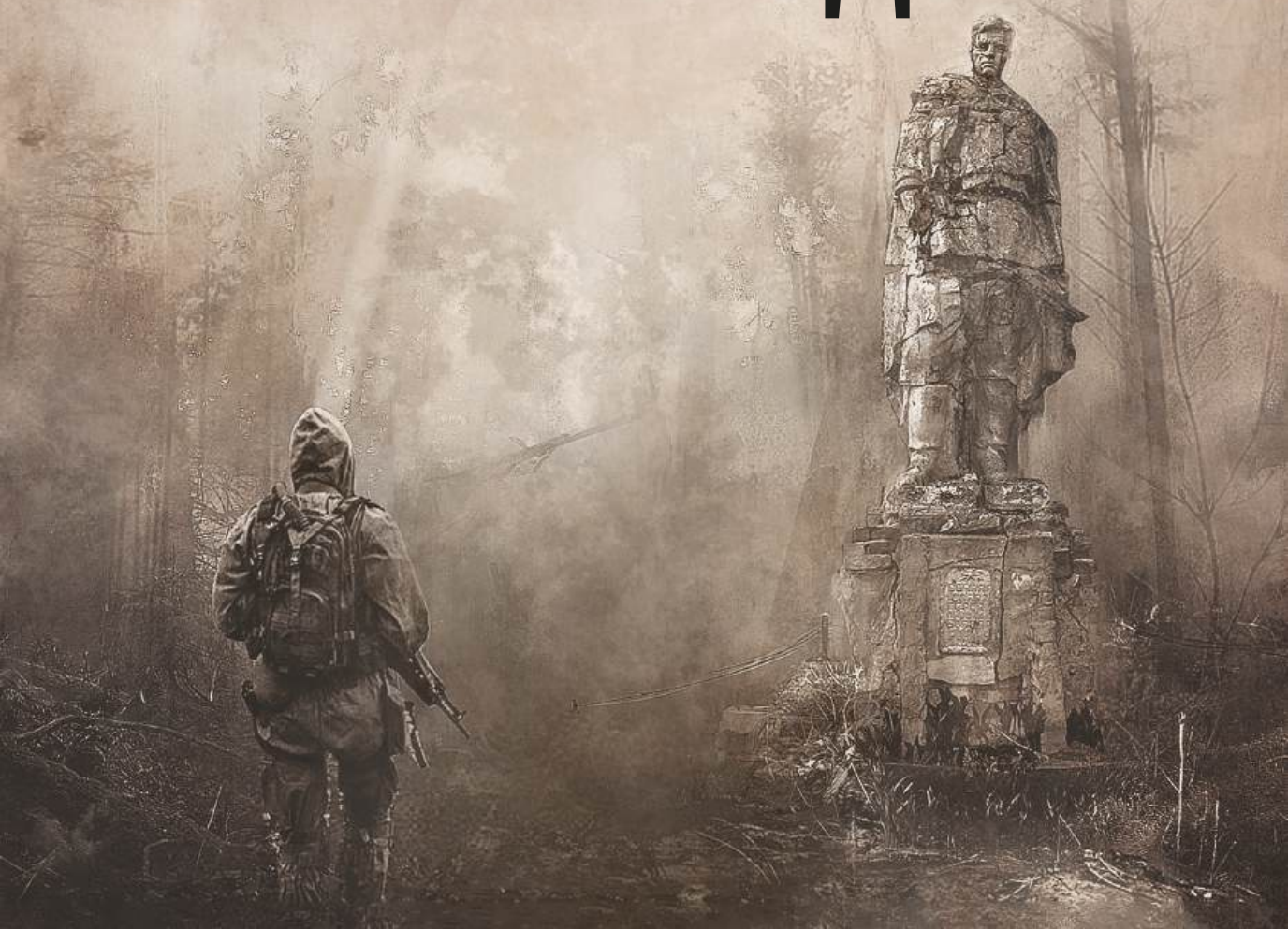

STALKER

НАСТІЛЬНА ГРА

ОСОБИСТІ ІСТОРІЇ. ЧАСТИНА 2

ПРАВИЛА ТА СПОГАДИ

ОГЛЯД

«Особисті історії» — необов'язкове доповнення для гри «S.T.A.L.K.E.R. Настільна гра». Його можна використовувати під час проходження кампанії, а також у режимі «Вживання в Зоні».

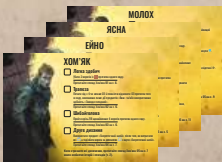
У доповненні є особисті досягнення, які можна отримати під час гри і які розкривають спогади, фрагменти історії сталкерів. Розблокувавши спогад, сталкер отримує спеціальний ігровий бонус, унікальний саме для нього: жетони ходу, предмети, модифікації або навіть карти оточення.

Отримавши всі досягнення, ваш сталкер розкриває весь свій потенціал, і ви одержуєте відповідну карту досвідченого сталкера.

Зверніть увагу, що доповнення може трохи зменшити рівень складності гри.

УМІСТ

Доповнення «Особисті історії. Частина 2» містить такі компоненти:

4 двобічні аркуші досягнень

4 особисті карти модифікацій

4 особисті жетони ходу

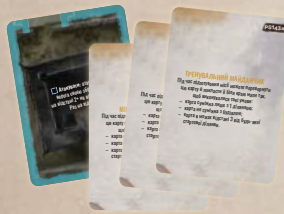
3 жетони передчуття

Книга особистих історій і спогадів (частина 2)

4 особисті карти предметів

4 карти оточення

17 двобічних карт досвідчених сталкерів

ОБ'ЄДНАННЯ ПЕРШОГО ТА ДРУГОГО ДОПОВНЕНЬ «ОСОБИСТІ ІСТОРІЇ»

Усі правила, наведені у першій частині доповнення «Особисті історії», включно з підготуванням, отриманням досягнень, особистих жетонів ходу, предметів, модифікацій та карт оточення, залишаються незмінними.

КАРТИ ДОСВІДЧЕНИХ СТАЛКЕРІВ

Отримавши всі досягнення та розблокувавши всі спогади на своєму аркуші досягнень, сталкер повністю розкриває свій потенціал. Прочитайте епілог цього сталкера й отримайте його двобічну карту досвідченого сталкера. Кожен бік карти підсилює одну зі спеціальних здібностей сталкера та може покращити деякі характеристики, такі як навички стрільби чи збільшення ОЗ.

Отримавши карту досвідченого сталкера, виберіть один із боків і замініть ним карту сталкера на планшеті. Відтепер ви можете використовувати нові здібності. Якщо карта збільшує ОЗ сталкера, гравець негайно додає нові очки здоров'я до своїх ОЗ.

Якщо ви вже отримали карту досвідченого сталкера, то перед початком нової місії або режиму «Вживання в Зоні» можете вибрати, який бік карти активувати. Це дасть вам змогу адаптувати свою стратегію та якнайкраще використати покращені здібності свого сталкера.

ЗАУВАЖТЕ. Вищенаведені правила стосуються не лише сталкерів із доповнення, чиї спогади наведені у цій книзі, але й тих сталкерів, чиї спогади доступні в першій частині доповнення «Особисті історії». Наприкінці цієї книги ви зможете прочитати завершення історій усіх сталкерів і після цього отримати карти досвідчених сталкерів.

СПОГАДИ

Спогади Ейно

СПОГАД ЕЙНО 01

Ейно ходив коридорами зруйнованої школи, заглядаючи в порожні класи. Він зупинився біля кабінету вчителя фізкультури — тісної кімнатки, захаращеної запиленими спортивними кубками та вицвілими дипломами. Знайомий предмет змусив серце Ейно калатати сильніше: старий аналоговий спортивний годинник, все ще в заводській упаковці, лежав серед інших призів, ніби чекаючи саме на нього. Він дістав пристрій із коробки й повільно покрутив у руках, уважно оглянувши його. Простий циферблат, вбудований у сріблястий круглий корпус. Дві кнопки та коронка праворуч, які він так добре пам'ятав.

Так, це була та сама модель. Той самий годинник, яким його тренер вимірював цінність Ейно з точністю до сотої долі секунди, і щоразу коли Ейно не встигав... Що ж, ряди глибоких шрамів на його спині — вічний спогад тих часів.

Віддалений, ледве чутний хрускіт розбитого скла, по якому хтось ступає, повернув Ейно до реальності. Визирнувши з кімнати, він побачив два згорблені силуети, що причаїлися в дальньому кінці коридору: кровососи на полюванні. Вони, напевно, йшли за запахом Ейно аж із боліт. Боротися з двома такими мутантами одночасно, особливо коли вони стануть невидимими, може бути... складно. Ейно підійшов до вікна, не готовий до відкритого протистояння, щоб вибратися на відкрите місце, залишити там куртку для мутантів, а потім...

«Ніколи не погоджуйся на менше! Прояви себе, новобранцю!» Раптом у голові пролунав голос. Чи це той годинник викликав його з минулого?

Ейно завмер, а тоді зітхнув і кивнув. Він не міг відмовитися від виклику. Натиснув кнопку запустити секундомір і вийшов у коридор. Кровососи миттєво помітили його. Їхнє пронизливе виття відлунувало від стін, коли вони кинулися до Ейно, одразу ставши невидимими. Стрілець, спокійний і непохитний, наче робот, підняв рушницю, прицілившись в одну з розмитих плям, що швидко рухалися. Він вистрілив. Іншого кровососа Ейно нерухомо чекав, мов скеля, доки мутант не скинув свій камуфляж. Він вистрілив ще раз, і кровосос впав прямо до його ніг. Пропищав секундомір.

Отримайте особисту карту предмета **PS131**
(«Наручний годинник»).

СПОГАД ЕЙНО 02

Представник уряду проводив докладний інструктаж, скрупульозно описуючи особливості місцевості, очікувану оборонну поведінку та вогневу міць противника. Ейно слухав із задоволенням. Після кожного слушного роз'яснення він кивав і час від часу тяг-

нувся рукою до кишені, щоб дістати кулю й покласти її в обойму. А ось інші найманці не надто були цим задоволені і під кінець зустрічі почали коситися на кожне клацання обойми Ейно.

«Може вже перейдеш до суті, піджачку?» — гаркнув один із найманців, здоровенний чоловік із крихітними щурячими очима.

«Це важливо, — спокійно сказав Ейно, навіть не глянувши на грубіяна. — Нехай продовжує».

Найманець обернувся до Ейно і вступився у напівзаряджені обойми на його колінах.

«Що за чортівня, новачку? Заряджай їх як слід і стули пельку!»

«У цьому немає потреби».

«Думаєш, ти найрозумніший? — грубіян підвівся. — Все прорахував, га? Ніби ти знаєш, звідки прийде смерть, гівнуче».

Ейно дістав ще одну кулю.

«Так. А тепер я знаю ще дещо», — сказав він, намагаючись залишатися незворушним, тоді як голос у його голові продовжував кричати: «Ніколи не витрачай кулі даремно, новобранцю!»

«Я не витрачаю, — відповів Ейно про себе. — Кожна куля має своє призначення».

Ревіння найманця повернуло Ейно до реальності: «Гей, я тебе питав, бідолиций! Ти мені погрожуєш?»

«Панове! — держслужбовець у костюмі підняв руки. — Немає потреби...»

«Так, немає потреби, — повторив Ейно, дивлячись грубіянові в очі. — Я знаю, скільки платять тобі, а скільки — мені. Я тут, щоб виконувати справжню роботу. А ти — гарматне м'ясо».

Грубіян заревів і зробив крок у напрямку Ейно, але завмер, коли магазин із гучним клацанням увійшов у ствольну коробку.

«Дай мені послухати, що розповість цей добродій, і я подбаю про те, щоб ми обидва лишилися живими».

Представник уряду ковтнув слину. Ейно спостерігав, як агресор повертається на своє місце, а тоді вийняв кулю й поклав її назад до кишені.

Отримайте особисту карту предмета **PS132**
(«Ствол із нульовим зсувом»).

СПОГАД ЕЙНО 03

Батько завжди казав: успішний снайпер від невдалого відрізняється терпінням. Тому Ейно навчився чекати достобіса довго; навіть довше, ніж слід для власного блага.

І ось він чекав, нерухомий, як статуя, високо у своєму гнізді, замаскувавшись серед верхівок дерев. Він чекав, доки його ціль вилізе з траншеї, в якій вона сховалася, — єдиного укриття на відкритому трав'я-

ному полі. Та жінка пробула там уже дві години, й Ейно не очікував, що вона скоро спробує вибратися, зважаючи на мертві тіла двох її товаришів, які раніше вже випробували свою вдачу.

«А в тебе такі соколине око!» — почувся голос із траншеї.

Так. Ось і настала стадія торгу.

«Але дозволь мені дещо тобі сказати, соколику. Ти не на тому боці».

Ейно не відповів.

«Ми просто торговці, гаразд? Намагаємося заробити на життя в цій чортовій дірі!» З кожним словом голос жінки ставав дедалі більш пронизливим і відчайдушним. «Хочеш дізнатися, чим ми торгуємо? Клятими пайками! Консервами, якими ти щовечора набиваєш собі рот! Ось, скуштуй-но!»

Банки полетіли з траншеї в приблизному напрямку гнізда Ейно.

«Чорт забирай, ми порядні люди, второпав, м'яснику?! Хочеш, я доведу це? Ось, можеш просто зараз прослухати повідомлення від моєї доньки!»

Дитяче лепетання і сміх лунали через поле. Ейно мовчав. Часплинув.

Коли настала ніч, жінка спробувала свою вдачу. Ейно прицілювся в темряві.

«Ніколи не вагайся, солдате!»

Він не міг зрозуміти: це було його свідоме рішення чи раптовий гучний голос у голові змусив його натиснути на курок. Жінка впала мертвою на траву. Усе стихло.

Отримайте особисту карту предмета PS133 («Патрульна вежа»).

СПОГАД ЕЙНО 04

П'ять підозрілих постатей підкралися до покинутої лісопильні. Один із бандитів нахилився, щоб зазирнути у заґратоване вікно.

«Ботани одні. Ходімо».

Ледве він домовився, як куля просвистіла крізь вікно, влучивши у штабель деревини позаду грабіжників. Однак вони не звернули уваги на металевий дзвін від удару.

«У них тут стрілець, чорт забирай!»

Наступна куля влучила за кілька кроків, біля входу до головного цеху лісопильні. Дзеньк!

«Поганенький стрілець, — хмикнув інший бандюга. — Він стріляє навмання. Пригнися».

Бандити повзли вздовж стіни. Поки вони дісталися до воріт, ще дві кулі пролетіли повз. Дзеньк! Дзеньк! Штабель деревини заскрипів.

«Щойно зайдемо всередину, ви йдіть за артефактом, а я подбаю про того жалюгідного гівнюка з гвинтівкою».

Тієї ж миті, коли бандити звелися на ноги, щоб увірватися всередину, пролунав п'ятий постріл, який влучив саме туди, куди цілювся Ейно: в останню іржаву ланку захисного ланцюга, що утримував вежу з колод завширшки з руку.

Бандити волали поки їх чавило на смерть, але крики заглушив загальний гуркіт від падіння деревини. Коли пил улігся, Ейно повернувся до переляканих ботанів, яких він захищав. Чоловіки ховалися в іншому кінці коридору, за мерехтливою аномалією. «Усе чисто!» — крикнув він. «Казав же, що не промахаюся», — тихо додав він сам собі.

Отримайте особистий жетон ходу («Влучний»).

СПОГАД ЕЙНО 05

Ейно знову наснилася його юність: той лютневий ранок, коли йому виповнилося шістнадцять. Сутінки, коли зникають тіні, — улюблений час батька для тренування стрільби. Вони вдвох в лісі за хатою. Хлопець щойно завершив черговий раунд стрільби в русі крізь нещадну смугу перешкод. Він упав на коліна, намагаючись перевести подих, і тремтів від холоду, адже йому дозволили вдягти лише тренувальні шорти й футболку. Його батько був зайнятий огляданням мішеней, особливо тієї, де куля влучила в білу лінію, що розділяє зони десятки й дев'ятки.

«Ти провалив завдання, — батько дивився на спортивний годинник і робив нотатки, навіть не глянувши на Ейно. — Зберися й направляйся сюди для доповіді й отримання подальших інструкцій, новобранцю».

Рани на спині Ейно ледве встигли покритися струпами з часу останнього тренування. Тепер вони знову кровоточили. Хлопець усвідомив, як щось надломалося в ньому, це щось було сильніше за його страх перед батьком. За мить рука Ейно поворухнулася, ніби сама по собі. Він схопив обойму, прикріплену до пояса, й перезарядив гвинтівку. Звук змусив батька обернутися, і він побачив сина, який підняв гвинтівку й цілювся в нього. Але це зробив не Ейно. Хлопець відчув, ніби всі шрами на його плечах і руках напружилися, щоб контролювати й рухати його тіло.

«Що це ти надумав? — різко крикнув батько. — Гей! Твій командир поставив тобі запитання!»

«Більше не буде побиття», — гаркнув Ейно.

Він вистрілив чотири рази, але так влучно, що в грудях його батька була лише одна дірка. Ніколи не погоджуйся на менше. Ніколи не витрачай кулі даремно. Ніколи не вагайся. Ніколи не промахайся.

Перейдіть до епілогу Ейно на с. 16.

Спогади Хом'яка

СПОГАД ХОМ'ЯКА 01

Хом'як прямував до свого улюбленого торговця. Богдан був цікавим хлопцем — ніколи не знаєш, яку ціну він виставить на свій товар. Чорт забирай, невідомо було, чи його товар узагалі спрацює. Хоча, на думку Хом'яка, це додавало азарту.

Але того дня у Богдана вже були клієнти; їх, вочевидь, не настільки тишили його жарти, як Хом'яка. Хом'як сховався за напівзруйнованим муром і прислухався.

«Ти продав нам підробки, торгоашу, — прошипів один із бандитів. — Гранати були несправні».

«Це неможливо, панове. Ви, мабуть, неправильно їх зберігали».

«О, справді? Ну, відтепер ми будемо зберігати їх як слід».

Після короткої сутички почувся короткий приглушений зойк. Тоді все на мить стихло, і... бабах! Після вибуху пролунав сплеск. Хом'як визирнув зі схованки й побачив, що від Богдана залишилося небагато — лише закривавлена нижня частина тіла. Бандити тим часом уже рилися в речах торговця.

Хом'як без ентузіазму перестріляв їх усіх. Він переживав, що бандити заберуть те, за чим він приїхав: добротний тактичний жилет зі стількома кишенями, що голова йшла обертом від можливостей. Він нагадував Хом'якові жилет, який колись пошила для нього мати: з кишенями для каміння, кульок, волоських горіхів і кришечок. Він, як і цей жилет, був трохи завеликий. Хом'як ніколи не міг підібрати собі одяг за розміром.

Отримайте особисту карту предмета **PS141** («Тактичний жилет»).

СПОГАД ХОМ'ЯКА 02

Вони вже дві години сиділи в напівзатопленому бункері. Надворі лютував страшний викид, який, здавалося, не скоро вщухне. Каламутна вода по пояси смерділа мертвечиною, і не було жодного узвишся — навіть чортової купи уламків — щоб забратися трохи вище. Опромінення викликало нудоту та слабкість, а сморід лише додавав нестерпності ситуації. Гірше того, вони, ймовірно, були не одні в цьому «затишному» укритті...

«Ти, бляха, просто жадливий розвідник, Хом'яче, — пробурчав командир, витерши рот після того, як збагатив це мерзенне болото вмістом свого шлунка. — Нащо ти завів нас у цю діру?»

«Ой, вибачте, — огризнувся Хом'як. — Усі готелі в районі заброньовані. Але знаєш що? Можеш почекати надворі! Зрештою, це не надто сильний викид».

Командир відповів добірною лайкою, та Хом'як не звернув уваги. Його живіт вимагав полуденного перекусу. Він дістав із рюкзака пів буханця хліба та банку «Сніданку туриста» й оглянув затоплений підвал. Трохи подумавши, Хом'як поклав рюкзак перед собою, щоб використати його як імпровізований столик.

Він вже приготувався до бенкету, коли прибув непроханий гість. Приваблений запахом їжі, тушкан-мутант вискочив із темряви, націлившись на буханець. Реакція Хом'яка була миттєвою; він застрелив мутанта на льоту, розбризкавши навколо кров і кишки. А тоді почав їсти, ніби нічого й не сталося. Він з'їв хліб і «Сніданок туриста», не звертаючи уваги на гидливі погляди своїх супутників. Після основної страви настав час десерту: шматочка твердого сиру й ковбаски.

«Ти клятий сміттєвий щур, — прошепотів командир, блідий, як труп. — Не боїшся захворіти?»

«О, та в мене є спеціальна кишеня. Вона зберігає продукти свіжими, — відповів Хом'як, відкушуючи ковбасу. — Хочеш?»

Отримайте особисту карту модифікації **PS142** («Ізотермічна кишеня»).

СПОГАД ХОМ'ЯКА 03

Було ще світло, коли Хом'як завершив своє завдання. Він пройшов увесь шлях від південного кордону до Лиманська із важким вантажем, котрий, як він уявляв, мав бути або камінням, або свинцем. Але втома так і не настала. Власне, одна нога Хом'яка вже почала нетерпляче відбивати якийсь ритм. Йому потрібен рух. Рухатися означало жити, а бездіяльність була нестерпною.

Отже, Хом'як мчав уперед, як і колись, у минулому житті.

Тоді, коли він ще намагався вести нормальне життя в зовнішньому світі, він багато бігав, щоб побороти безрух і нудьгу свого життя. Хом'як бігав ночами по всіх моторошних районах міста; йому подобалось уявляти, як за ним женуться зомбі. Багато людей робили щось подібне, як він чув. Трохи адреналіну, трохи мотивації.

Що ж, Хом'як виявив, що справжні мутанти підходять для цього набагато краще. Але хто йому дійсно подобався, так це сліпі собаки. Вони були набагато швидшими й спритнішими та полювали на нього зграями.

І тут, мов за командою, Хом'як помітив зграю. А зграя помітила його.

Через пів години в Хом'яка виникла задишка. Легені горіли живим вогнем. Собаки наближалися, але Хом'як, усміхаючись, як скажений, біг далі.

Отримайте особисту карту оточення **PS143** («Тренувальний майданчик»).

СПОГАД ХОМ'ЯКА 04

У Хом'яка-кур'єра закінчилися патрони. Не тому, що він використав усі — він не був би таким необережним. Частину з них він навмисно лишив у таборі. «Цікавий спосіб додати гострих відчуттів», — подумав Хом'як. Так і сталося, коли він дістався до місця призначення — невеличкого поселення повертанців на краю Зони.

Чоловік миттєво зрозумів, що посилка, яку йому доручили доставити, у руки одержувача не потрапить. Причина була сумна й приголомшлива: всі селяни мертві, а хутір уже мав нового мешканця — самотній снарк повзав від одного трупа до іншого, ніби намагаючись вибрати улюблений смак.

Живіт Хом'яка забурчав так сильно, що це мало не сполохало снарка; Хом'як хоч і почувався трохи втомленим, але його очі загорілися, побачивши виклик. Та спершу Хом'яку потрібна була невелика підзарядка. Він несвідомо почав відбивати ритм ногою...

Через кілька хвилин це привернуло увагу снарка. Мутант підвівся накарачки й обережно поповз на ледь чутний, ритмічний стукіт, що долинав з-за стіни; більш того, його вабив запах живої людини. Він дістався до кута стіни та стрибнув.

Якби маска не закривала половину обличчя снарка, Хом'як міг би помітити на ньому збентеження, коли мутант упіймав лише порожню банку від енергетичного напою, яка висіла на мотузці й грюкала об бетон. Але кур'єр не дав снаркові часу отямитися і кинувся на нього з ножом у руці. Це й справді було весело.

Отримайте особистий жетон ходу («Енергійний»).

СПОГАД ХОМ'ЯКА 05

Хом'як знайшов справді комфортне місце для ночівлі групи. Хижа була майже суха, дах переважно цілий, а домашня аномалія «Трамплін» спокійно собі стирчала в дальньому кутку, неначе сплячий кіт. Вони розвели багаття, відкоркували пляшку й почали розмовляти. За винятком Хом'яка, який був надто зайнятий поїданням своєї велетенської вечері.

«А ти, сухоребрий? — запитала медикinia групи, штовхнувши його в бік. — Що робитимеш, коли вийдеш?»

«Вийду звідки?»

«Ем... із Зони! — пирхнула вона. — Чи ти один із тих людей? Що трошки прагнуть смерті?»

Хом'як знав, що вона має на увазі, і знав, що вона не зрозуміє. Його не змушували їхати в Зону; у зовнішньому світі у нього було все: робота, дівчина, дім і... рутина. Він справді намагався в усе це вписатися, але не зміг. Та сама стеля щоранку. Та сама Аня щовечора. Ті самі розмови, ті самі страви, та сама дурна маршрутка. Чорт, навіть одні й ті самі тупі халепи з наркотиками, в які він устряв наприкінці свого минулого життя! Усе було занадто нудно, занадто спокійно, занадто повільно. Але Зона була іншою. Постійно змінювалася. Парк розваг, де кожен атракціон намагається тебе вбити. Саме те, що потрібно Хом'яку.

«Ти будеш це їсти?» — запитав він, хапаючи недоїдений пайок медикині.

Перейдіть до епілогу Хом'яка на с. 16.

Спогади Молоха

СПОГАД МОЛОХА 01

Мамон і Молох сиділи в зарослій траншеї в очікуванні, коли розвідник повернеться зі звітом; перший сидів рівно й нерухомо, наче в нього була ввімкнена кнопка режиму очікування, а другий — зручно розвалившись і гортаючи свій записничок із жартами.

«Ти знаєш якийсь гарний жарт, Мамоне? — запитав він у друга. — Про що жартують у Моноліті?»

Мамон не відповів, але це не зупинило Молоха.

«Ні про що — можливо, скажеш ти... Та годі тобі! Я не повірю, що колективний розум не має внутрішніх жартів!»

Молох розреготався і кілька разів поплескав себе по коліну. Його обличчя стало ще потворнішим, ніж зазвичай, але його сміх був найщирішим звуком, який Мамон чув останніми днями.

«О, як щодо цього? — продовжив Молох, в голові якого, вочевидь, виникла свіжа ідея. — Як назвати Моноліт із оновленим аудіоінтерфейсом?»

Він дав Мамону кілька хвилин, щоб обдумати відповідь, але колишній монолітівець не збирався відповідати. Коли Молох відкрив було рота, щоб видати кульмінацію, неподалік зашарудів очерет, і розмита постать вискочила звідти прямо на сталкерів.

Молох зі швидкістю, неймовірною для людини його статури, перехопив снарка на половині шляху за його білу з прожилками шию та всадив повний магазин у його тулуб, ледь не розірвавши мутанта на частини.

«Чорт забирай! — вигукнув він, відкидаючи закривавлену тушу. — Стереоліт, Мамоне. Моноліт з оновленою ау...»

«Та зрозумів я!» — перебив його Мамон, не поворухнувшись ні на сантиметр.

«Ха! Тобі сподобалося! Еге ж, буркотунчику? Я знав, що ти заціниш».

Отримайте особисту карту предмета **PS151**
(«Записник із жартами у шкіряній палітурці»).

СПОГАД МОЛОХА 02

Якщо команда Молоха хотіла пройти через галявину, то вона мала пробратися повз заставу бандитів. Проблема полягала в тому, що виродки окопалися там занадто добре. В їхньому розпорядженні було 200 метрів відкритої місцевості для розстрілу сталкерів, немов тренувальних манекенів, якщо ті спробують прослизнути. Це якби серед них не було Молоха.

Він уважно роззірнувся, оцінюючи відстань між їхньою позицією та заставою, а тоді — територію між їхньою позицією та перекинутою вантажівкою, до якої мала дістатися його група. Він поплескав

себе по спині і стегнах, й на його обличчі засяяла усмішка. Це не скрасило його потворність, але привернуло увагу групи.

«Здається, все готово!» — сказав Молох, хапаючи гвинтівку.

«Про що ти говориш, здорованю? — решта членів групи дивилася на нього підозріло. — Ми тут — легка здобич».

«Ні, я вас прикрию. Ви дійдете куди треба».

Молох зняв куртку і показав патронташ, який був на ньому. Пошитий на замовлення пояс складався з двох рядів патронів калібру .308 Winchester, кожен з яких міг забезпечити кількасекундне прикриття, щоб хтось міг дістатися до безпечного місця.

«Ви дійдете куди треба», — повторив Молох; його голос був бадьорим і лагідним, наче він говорив із групою дітей, які збиралися вперше сісти на велосипеди.

Але їх це не дуже переконало. Молох важко опустився на землю під засохлим деревом.

«Ну, якщо ви вважаєте за краще чекати на те, чого ми тут чекаємо, то я готовий, — сказав він і дістав щось із внутрішньої кишені своєї куртки. — У мене є кілька чудових жартів, щоб скоротати час!»

Ця ідея ні в кого не викликала захвату, тож за кілька хвилин Молох уже поливав бандитську заставу шквальним вогнем, а четверо інших сталкерів повзли до вантажівки. У нього було дивне відчуття, що в минулому він уже робив щось подібне для якоїсь іншої групи, але для кого?

Отримайте особисту карту модифікації **PS152**
(«Індивідуальний патронташ»).

СПОГАД МОЛОХА 03

«А зараз?» Новобранка виглянула з траншеї, і Молох зробив те саме.

«Та ну, — оцінив ситуацію Молох. — Ми можемо краще».

Парочка зачайлася, спостерігаючи за колоною монолітівців, яких вони сподівалися дуже скоро підірвати. Спецпризначенці з промитими мізками облаштовували табір і з якихось причин складали ящики з вибухівкою біля прип'ятського пам'ятника Прометею. Вони підходили до нього один за одним, як мурахи, залишали свій вантаж і не затримувались, і Молоху це не подобалося. Він сподівався, що принаймні половина їхнього підрозділу збереться навколо, перш ніж він поцілить із міномета прямо в статую. У нього все було готово для пуску снаряда, потрібен був лише правильний момент. Молода дівчина, яка супроводжувала його, почала нервувати через напругу — особливо коли ворожі розвідники, яких відправили прочісувати периметр, почали наблизитися до їхньої схованки. Але вони ще мали трохи часу.

«Чому ти такий терплячий? — спитала молода сталкерка. У неї цокотіли зуби. — Я ніколи не бачила тебе сердитим».

Молох довго мовчав, перш ніж нарешті відповісти: «Гнів не призводить ні до чого хорошого».

«Б'юся об заклад, ти здатен розірвати навпіл того, хто тебе розлютить!»

Вона не помітила, як деякий час тому Молох стиснув кулаки, кісточки на яких майже побіліли. Проте його обличчя залишалося спокійним.

«У цьому немає потреби, — він виглянув із траншеї. — Зараз! Вогонь!»

Отримайте особисту карту оточення PS153 («Мінометна позиція»).

СПОГАД МОЛОХА 04

Молох стояв на узбіччі багнистої дороги, абсолютно нерухомо, втупившись просто собі під ноги. Він не помітив би і плазуна, який крадеться до нього, що вже казати про звичайного розбійника, який раптово підійшов до Молоха й націлив зброю йому в груди.

«Спочатку кидай свій ствол, а тоді рюкзак, — наказав бандит Молоху, але здоровань не реагував. — Гей, мерзотнику! Чуєш мене?»

Розбійник обережно наблизився до Молоха, доки не опинився на відстані простягнутої руки. Хоча йому вистачило клепки триматися подалі. Він подивився вниз, услід за застиглим поглядом Молоха. Біля його ніг був мак. Велетня загіпнотизувала бісова квітка! «Як же тупо ось так утратити все своє майно», — подумав він, махаючи рукою перед незворушними очима Молоха.

«Гаразд, ти, розніжений шмат лайна!». Усе ще тримаючи Молоха під прицілом, грабіжник потягнувся до гвинтівки, що висіла на широкому плечі заляклого велета, та спустив її на землю.

«Я хороша людина, розумієш? Інший тебе б уже випотрошив».

Тоді розбійник торкнувся Молоха, і все сталося дуже швидко. Рух руки, крик, постріл. І гучний хрускіт.

Молох кліпнув кілька разів і кинув на землю бездиханне тіло незнайомця. Його зламана шия від удару знову хруснула. Він підняв гвинтівку із землі й пішов своєю дорогою, а за ним тягнувся слід крові з пораненої руки. Здалеку це було схоже на стежку з маків.

Отримайте особистий жетон ходу («Незламний»).

СПОГАД МОЛОХА 05

Усе це сталося багато років тому.

Мамон біг темним лабіринтом тунелів, що тягнуться крізь саркофаг ЧАЕС. Напівбожевільний, абсолютно самотній у тиші, що настала після того, як раптом зник невпинний заспокійливий шепіт Моноліту. Він знав лише одне: треба вибиратися звідси.

Він був готовий зіткнутися майже з будь-чим так близько до серця Зони, але пісня? Така тиха та ніжна, вона то затихала, то лунала знову...

«Ми танцюємо... Всі танцюємо на маковому полі...»

Мамон пішов на голос і підкрався до входу в кімнату, звідки, як йому здавалося, лунала пісня. Тримавши палець на спусковому гачку, він зазирнув усередину.

«Ми танцюємо серед маків... Червоних, червоних маків...»

Кімната справді була усіяна червоним: кров нерівномірними бризками вкривала підлогу та стіни. Судячи із запаху, неприродно зігнуті й покручені тіла чотирьох сталкерів пролежали тут щонайменше три дні. Але один був ще живий.

У центрі кімнати сидів чоловік-гора, згорнувшись калачиком та обхопивши коліна закривавленими руками. Він хитався й безтямно дивився перед собою, його губи ледь ворушилися.

«Не чіпайте маки, бо вони лопнуть. Хлоп! Хлоп! Лопнуть маки...»

Що б не відчував Мамон, це не дозволило йому ні вбити цього чолов'ягу, ні залишити його напризволяще. Знадобився деякий час підняти його на ноги, але він залишався в трансі, доки вони не вийшли на поверхню.

«Що сталося?» — запитав він.

Мамон низив плечима. «Я витягнув тебе».

«О, дякую, напевно. Голова болять... Це що, моя кров? До речі, я Молох».

Перейдіть до епілогу Молоха на с. 16.

Спогади Ясни

СПОГАД ЯСНИ 01

Ясна підняла надтріснутий контейнер і деякий час роздивлялася його. Вона точно знала, для чого його використовували. Ті, що вона приносила додому, були такі самі.

Усе попливло перед очима, коли нахлинули спогади про кращі часи. Вона побачила залиту світлом кімнату, де відпочивала її сестра, і знову почула її здивований голос.

«Що це? — Рада піднесла напівпрозорий контейнер до очей, розглядаючи його мерехтливий вміст. — Це із Зони?»

«Називається “Медуза”, — підтвердила Ясна, простягаючи сестрі ще один контейнер. — А це “Пелікула”».

«Той, хто здатен вгадати назви цих штук, має отримати приз... Де ти їх узяла?»

«Просто потримай їх у себе й подалі від сторонніх очей, гаразд? Вони мають... Вони можуть допомогти». Ясна закусила губу.

«Так, добре», — пробурмотіла Рада.

Жодна з них не вірила в це.

«Хіба ти не закінчила цикл хіміотерапії вчора? — бадьоро запитала Ясна. — Це заслуговує на ще одну косичку...»

«Немає сенсу заплітати косички на перуці. І я не в настрої».

«У сонячних воїнів не існує настрою, — з театральною люттю вигукнула Ясна й стала в драматичну позу. — Воїни б'ються! За кожную перемогу вони отримують косичку. Ми — сонячні воїни, сестро! І дай-но сюди своє штучне волосся!»

«Ну, якщо це змусить тебе замовкнути...»

І вони заплели одна одній косички: маленький інтимний ритуал, який близнючки проводили з дитинства. Ось чому він мав таку дурну назву. Пакт намистин і косичок. Але це тримало їх разом і допомагало розділити тягар повсякденного життя. Доки не з'ясувалося, що знахідки із Зони не спрацювали. Доки не настало те, чого не можна розділити, й сонце не зайшло навіки. Отруєна темрявою та скорботою, Ясна пішла в Зону з наміром більше ніколи не повертатися.

Спогад зник, і Ясна зі злістю відкинула контейнер. Однак вона торкнулася своїх косичок і браслета з намистин. Минули роки, але вона ніколи не зрікалася їх. Вона дотримувалася своєї частини пакту.

Отримайте особисту карту предмета **PS161**
(«Браслет»).

СПОГАД ЯСНИ 02

«Туди, вниз, швидко!»

Ясна мало не зіштовхнула хлопця зі східців і стриб-

нула за ним саме тоді, коли кулі почали кришити бетонні сходи на друзки. Однак вони двоє були в безпеці. Поки що.

«Що тепер? — запитав Павло, оглядаючи підвал, в якому вони опинилися. — Іншого виходу немає».

Ясна сиділа на підлозі й перебирала намистини у своєму волоссі. Павло знав, що це означає. Його наставниця думає, тож краще їй не заважати. І він би не заважав, якби йому в ніс не вдарив специфічний нестерпний запах.

«Газ! — крикнув хлопець. — Вони знайшли вентиляцію!»

Але Ясна залишалася спокійною. Дістала з рюкзака протигаз і пачку фільтрів НЕРА: один залишила собі, а решту простягла Павлу. «Одягни маску», — наказала вона.

«А як же ви?»

«Не хвилюйся».

«Але...»

«Я впораюся, Павле. Приємно, що я тобі не байдужа, але тепер одягни це».

Крізь подряпане запітніле скло протигазу Павло спостерігав, як Ясна знімає шкіряний ремінець із зап'ястка й прикріплює ним до обличчя фільтр НЕРА. Тоді вона влаштувалася зручніше в позі лотоса й заплющила очі. Перш ніж дим заповнив кімнату, він побачив, що грудна клітка Ясни майже перестала рухатися.

Бандити не розраховували на те, що Ясна та Павло живі, тому зайшли в підвал необережно, майже безтурботно. Розправитися з ними було просто. Після цього Павло запитав Ясну, що вона зробила.

«Просто маленький дзен-трюк, якого мене навчила моя сестра Рада», — відповіла вона. Але це була лише частина її таємниці, й Ясна майже розчарувалась в тому, що фокус удался.

Отримайте особисту карту модифікації **PS162**
(«Фільтри НЕРА»).

СПОГАД ЯСНИ 03

Ясна наказала Павлу облаштувати польову лабораторію на краю невеликої, ідеально круглої галявини, в центрі якої була аномалія, а сама пішла туди оглянути її.

На перший погляд це була звичайна кулеподібна «Тесла» — якщо взагалі щось серед чудернацьких явищ Зони можна вважати звичайним. Проблема полягала в тому, що вона не поводитись, як «Тесла». Насправді вона просто не рухалась, й саме ця непорушність, напевно, приречла тих сталкерів, чії тіла лежали навколо.

«Щось застало їх зненацька», — подумала Ясна, опустившись навколішки біля одного з трупів визначити причину смерті. Обпалені очні яблука жертви, здавалося, не залишали сумнівів... але щось було не так. Раптом Ясна почула, як звичне дзиччання аномалії посилилося.

Вона обернулася й побачила, як її підопічний повільно наближається до аномалії з іншого боку; його погляд був порожній, а тіло напружене, наче воно намаглося протистояти якійсь силі, що тягнула його.

«Павле!» — скрикнула Ясна й кинулася до нього.

«Я чоловік, кажу вам... Мені не страшно... — пробурмотів хлопець. — Не боюся вас!»

Ясна спробувала його відтягнути, але хлопець був сильнішим. Сильнішим, ніж вона очікувала. Потім у неї саянула думка... Ясна кинулася до рюкзака. Через кілька секунд вона повернулася назад, в одній руці — пляшка горілки «Козаки», у другій — гвинтівка, і тоді відкрила вогонь. Аномалія мерехтіла й спалахувала блискавками, але Ясна вже знала, що вона не зможе їй зашкодити. Вона підбігла до Павла, силоміць влила йому в горло пекучу рідину й відтягнула вбік, продовжуючи стріляти в аномалію, доки та, нарешті, не зникла. Поволі хлопець приходив до тями.

«Це ж не аномалія була, так, пані? — запитав він. — Полтергейст?»

«Контролер, я б сказала. Який навчився, як глибоководна риба, приваблювати свою здобич».

«Він говорив... різне... Вам теж?»

«Різне? Та ні, нічого особливого».

Але слова, які Контролер прошепотів Ясні, все ще лунали в її голові. «А ось і сонце, сонце, яке сходить щоранку. Ось і сонце...»

Отримайте особисту карту оточення PS163 («Польова лабораторія»).

СПОГАД ЯСНИ 04

Сталкери не тікають без потреби. Це догма, яку рідко порушують і тільки з вагомої причини, адже в Зоні надто легко натрапити на те, що з радістю вас пошматує: невидимого мутанта, невловиму аномалію чи якогось потворного виродка, в якого куль більше, ніж клітин мозку.

Але Ясна була незвичайною сталкеркою. Тому коли вона помітила, що її женуть прямо в аномалію, посміхнулася. Збагнувши, що це «Бритва», Ясна мало не розреготалася від радості. Вона знала все про «Бритви».

Ясна, не зупиняючись, підготувала свої намистини: зняла трохи з волосся й трохи з браслета на зап'ястку. Тоді обережно кинула їх одну за одною, щоб утворити доріжку, ніби з хлібних крихт. Та це не було прокладання шляху. Їй не потрібні болти, щоб орієнтуватися в аномаліях, але її переслідувачі цього не знали. Фальшивий слід мав завести їх саме туди, куди хотіла Ясна.

Вона йшла наосліп, але безпечно подолала аномалію, вкриту темними, схожими на траву лезами, покладаючись на знання, настільки глибокі, що вони переросли в інтуїцію.

Не минуло й хвилини, як вона почула характерний

звук розрізання плоти та кісток. Ні крику, ні вереску, що свідчило про те, що вона вибрала правильний шлях. Вона не обернулася помилюватися своєю роботою. Натомість подивилася на останню намистину, яку приготувала, а тоді міцно стиснула її в долоні.

«Розділи намистину й поділися з нею своєю тривогою. Вони стають легшими, якщо розколоти їх навпіл». Ясна згадала, що говорила Рада в той день, коли вони вигадали свій пакт. «Я віддам тобі мою, а ти мені — свою. І разом ми зробимо наше життя кращим».

Отримайте особистий жетон ходу («Звикла»).

СПОГАД ЯСНИ 05

Був лише один день на рік, коли Ясна відвідувала бар «100 рентген». Але коли вона приходила туди, то цілу ніч пила горілку чарку за чаркою й оглядала всі зняті намистини. Їх залишилося небагато, і цього року Ясні вперше вдалося завершити огляд раніше.

«У нас спільним було все, розумієш? Навіть клятий генотип», — пробурмотіла вона Павлові, який мовчки сидів біля неї, немов сторожовий пес.

«Я була першою, хто вибрався з нашої матері; Рада народилася через 19 хвилин після мене. Не дивно, що я потрапила до польового підрозділу, а вона влаштувалася у тепленьке місце в дослідницькій лабораторії».

Ясна потягнулася до пляшки.

«Але ми працювали в одній компанії... і я там була, Павло. Я була поруч із нею, коли та клята штука вибухнула. Ти, мабуть, і не підозрював, що хтось намагався створити аномалію поза Зоною, правда ж? Ну, а ми це зробили».

На мить вона замовкла, але це була лише тиша перед бурею.

«У нас був однаковий клятий колір під час сортування, коли прибула команда рятувальників!» — вигукнула вона й відразу ж розплакалася.

«Але потім... Вона захворіла на лейкемію, Павле, — схлипнула Ясна. — І померла через рік. А я? Я отримала чортів імунітет. Я можу пити воду з усіх тих каламутних калюж... Здається, я свічуся в темряві, розумієш? Я монстр, Павле. Я вбила її...»

«Це була не ваша провина, — спробував заспокоїти її Павло. — Це була доля».

«Доля? Найбільш несправедлива, клята доля. Я висмоктала її здоров'я, я не повинна була цього робити, Павле. У нас був пакт. Мені дуже шкода, Радо. Я не обманювала тебе, клянуся! Вибач, що не сталося навпаки».

Наступного ранку Ясна вилізла зі свого спальника, як завжди, свіжа та сяюча — мабуть, вона мала імунітет не тільки до радіації. Закінчилася ніч скорботи. Настав новий день.

Перейдіть до епілогу Ясни на с. 16.

ЕПІЛОГИ СТАЛКЕРІВ

ЕПІЛОГ ПОЛКАНА

Якби Полкан був із тих людей, які вихваляються своїми шрами, йому було б що розповісти — переважно історії про поранення, яких мали зазнати замість нього члени його команди. Але він не вихваляється цим і не вважає себе героєм. Він просто робить те, що належить, і навіть спотворена фізика Зони не зламала його морального компаса і здатності провести свою команду крізь будь-яку неgodу.

Як і кожен видатний тактик, Полкан чекає слушного моменту, щоб зробити вирішальний крок. Коли пил нарешті вляжеться, він залишить Зону з однією лиш червоною іграшковою машинкою в кишені.

Отримайте карту досвідченого сталкера «Полкан».

Виберіть бік цієї карти та замініть ним свою карту сталкера.

ЕПІЛОГ ЛАНИ

Лана — дивна жінка. Як вона могла обміняти корпоративний пакет на запліснявілі пайки, перспективну кар'єру — на болотисті стежки, а пенсійний план — на перспективу опинитися в неглибокій могилі? Але вона це зробила. Перетворення з виснаженої топмеханіки на рішучу топнайманку було найважчим, але і найкращим з усього, що з нею сталося. На диво, багато її навичок і якостей з минулого життя стали у пригоді й тут.

Бували моменти відчаю, коли вона сумнівалася у своєму виборі, але зрештою назавжди покинула своє старе життя. Вона — дитя Зони й завжди ним була.

Отримайте карту досвідченого сталкера «Лана».

Виберіть бік цієї карти та замініть ним свою карту сталкера.

ЕПІЛОГ БОРСУКА

Дехто жартує, що аномаліям слід бути обережними, щоб не зачепити Борсука, коли той проходить повз. У цьому є частка правди: роки минають, а Борсук і сам не впевнений, де закінчується він, а де починається Зона. Це робить його неперевершеним провідником, але будьте дуже обережні, коли просите його провести вас — він відведе вас саме туди, куди скажете.

Зона дала Борсуку все й водночас забрала в нього все. Він знає, що з часом вона забере і його життя. Він не проти; він давно знайшов собі місце під могилу.

Отримайте карту досвідченого сталкера «Борсук».

Виберіть бік цієї карти та замініть ним свою карту сталкера.

ЕПІЛОГ МІЛЕДІ

Коли Міледі вперше потрапила в Зону, люди давали їй щонайбільше кілька днів через її лялькове личко й новомодне мисливське спорядження. Але роки минають, а вона все ще жива й зупиняється лише, щоб прицілитися. Удача? Фортуна не раз намагалася завести її до лап хтивих прикордонників, бандитів... і побратимів-сталкерів. Сьогодні Міледі радше вса-

дить кулю в когось, ніж довіритися іншій людині. Вона не може ризикувати зараз, за крок від того, щоб знайти свого коханого чоловіка.

Отже, перш ніж судити про її приціл, майте на увазі, що це приціл одного з найдосвідченіших снайперів Зони.

Отримайте карту досвідченого сталкера «Міледі».

Виберіть бік цієї карти та замініть ним свою карту сталкера.

ЕПІЛОГ ВІТРА

Вітер прибув у Зону у статусі науковця. Ботан — вид, який тут рідко виживає. Час показав, що він був зовсім іншим — людиною стійкою та пристрасною. Керуючись власним баченням вищого блага, він навчився застосовувати кулі так само вправно, як і наукові методи.

Тепер Вітер стежить за аномаліями не для того, щоб просто описати їх або видобути з них артефакти, а щоб зрозуміти їх. Полюбити. Тільки тоді вони відкривають йому свої найзаповітніші таємниці, особливо ту невловиму красу, яку він колись бачив на межі сну та реальності.

Вам треба пройти крізь такі місця, як сумнозвісний Рудий ліс? Тримайтеся поруч із Вітром, але не стійте в нього на шляху.

Отримайте карту досвідченого сталкера «Вітер».

Виберіть бік цієї карти та замініть ним свою карту сталкера.

ЕПІЛОГ МАТІСА

Як репортер Матіс завжди знав, що в цьому світі немає добра і зла — є лише звичайні сірі люди. Харизма, хоробрість і трохи везіння дали йому змогу майже неушкодженим пробиратися крізь усі відтинки сірого Зони. Матіс здобув репутацію майстерного шукача як об'єктів, так й інформації, але у власних пошуках диво-ліків зазнав невдачі. Чи був він занадто м'яким? Чи мав він задіяти щось більше, ніж слова та хитрощі, щоб здобути те, що йому було потрібно?

Коли Матіс стоїть на краю темряви, відчай штовхає його за межу. Він не проти загинути, якщо це врятує найдорожчу для нього людину.

Отримайте карту досвідченого сталкера «Матіс».

Виберіть бік цієї карти та замініть ним свою карту сталкера.

ЕПІЛОГ МАМОНА

Минули роки відтоді, як він пішов із «Моноліту», та місяці, відколи він востаннє чув його заспокійливий голос. Але Мамон пам'ятає все. Звичайним людям незрозуміло, наскільки це його змінило. Він просто не може боятися того, чого бояться вони. Нестерпний біль, майбутній викид або зіткнення з колишнім побратимом у бою — все це для нього не проблема. Ось чому Мамон може робити те, на що інші не здатні. Це факт, тому не кидайте йому виклик і не дражніть його — у вас лише десять пальців на руках та одне життя.

А ось чого Мамон боїться, так це пробудження в ньому гострого відчуття людяності. Це занадто схоже на слабкість.

Отримайте карту досвідченого сталкера «Мамон».

Виберіть бік цієї карти та замініть ним свою карту сталкера.

ЕПІЛОГ ПЕТАРДИ

Кажуть, сапер помиляється лише раз. Що ж, Петарда за стільки часу ще жодного разу не помилилась. Методична та зловісно точна, близька до досконалості в роботі з кожною вибуховою речовиною (наразі їх уже понад тисяча), вона стала найнадійнішим професіоналом у цій сфері — справжнє досягнення для експерта з вибухівки, попри примхливу фізику Зони. Однак Петарда не ділиться своїми знаннями; вона вже давно переросла це. Натомість вона готує найбільший вибух, який коли-небудь бачила Зона. Цього може бути достатньо, щоб нарешті загасити почуття провини, яке досі тліє в ній.

Отримайте карту досвідченого сталкера «Петарда».

Виберіть бік цієї карти та замініть ним свою карту сталкера.

ЕПІЛОГ АЯНИ

Цікаво, чому Аяну прозвали відьмою? Тільки подивіться, як вона поводить себе: впевнено і вкрай відважно, ніби знає, що ще не настав її час померти. Однак це не магія, а поєднання її глибокої поваги до Зони, віри в мудрість її предків та власної інтуїції, підсиленої багаторічним досвідом.

Але найбільше людей шокує не те, як Аяні вдається зникати без сліду чи знаходити необхідну річ саме тоді, коли їй це потрібно. Людей шокує її альтруїзм. Незалежно від того, куля це або чиєсь життя, вона не хоче, щоб усе пропало даремно — за винятком того випадку й тієї людини...

Отримайте карту досвідченого сталкера «Аяна».

Виберіть бік цієї карти та замініть ним свою карту сталкера.

ЕПІЛОГ ЧОРТА

Зона завжди змінюється. Люди приходять і йдуть, фракції виникають і розвалюються, навіть закони фізики непостійні. Незмінне лише одне: невпинне полювання Чорта на свого особистого Мобі Діка, істоту, яку вважають напівлегендарною. Однак Чорт знає, що саме він бачив багато років тому. Він пам'ятає, що втратив.

Щойно здобич упаде мертвою до його ніг, усе зміниться. Він буде порядною людиною, як і обіцяв. Але поки що гонитва триває, ставши особистою релігією Чорта зі своїм архідияволом і найчистішою дівою. Тому краще не турбувати Чорта, коли він молиться. Пам'ятайте, він ще не став хорошою людиною.

Отримайте карту досвідченого сталкера «Чорт».

Виберіть бік цієї карти та замініть ним свою карту сталкера.

ЕПІЛОГ ВЕЛЕТА

Для Велета все просто. День за днем, рік за роком, незалежно від того, що підкидує йому Зона, його шлях триває. Велет може нести багато важких речей і людей. Розумієте, в нього є мета, і він просувається до неї, наче непохитний айсберг. Із бронєю, міцною, як його воля, і тілом, таким же міцним, як його броня, він непереможний. Якщо потрібно, він битиметься навіть із псевдогігантом.

Ще кілька ходок; кілька цінних артефактів, видобутих і проданих за пристойними цінами, без обману. Шанс є, поки він дихає. Поки вона дихає.

Отримайте карту досвідченого сталкера «Велет».

Виберіть бік цієї карти та замініть ним свою карту сталкера.

ЕПІЛОГ ТАРАСА

Тарас старішає: йому більше не треба перевдягатися, щоб зіграти святого Миколая; щоранку його кістки скриплять, бажаючи про вихід на пенсію. Але він не може цього зробити. Хто, як не він, подбає про всіх тих дітей, що блукають Зоною? Вони навіть не усвідомлюють, як часто їх відділяє від смерті лише одне підбадьорливе слово, миска гарячої їжі чи кількесекундне прикриття вогнем. Тарас гарантує, що вони все це отримають. Це його спеціалізація.

Так, він багатьох урятував і багатьох убив. Раз чи два йому довелося вбити того, кого він колись урятував. Але сірий вовк ніколи не здається. Принаймні поки що.

Отримайте карту досвідченого сталкера «Тарас».

Виберіть бік цієї карти та замініть ним свою карту сталкера.

ЕПІЛОГ ГУЛЯША

Якщо хтось і бачив усіх монстрів, які трапляються в Зоні, то це Гуляш. І він, напевно, чимало на цьому заробив, оскільки ринок живих мутантів і страхітливих трофеїв процвітає. Він ніколи не питав, чий хворий апетит має втамувати — лише скільки за це отримає. І він щоразу з більшою ефективністю поставив монстрів.

Гуляш вважав себе вищим за закони моралі, але що ближчою стає заповітна сума на його рахунок, достатня, щоб назавжди покинути Зону, то більше він сумнівається. Зрештою, ті хворі дидаки, бажання яких він здійснював, усі там. Чи зможе він дихати одним повітрям із ними?

Отримайте карту досвідченого сталкера «Гуляш».

Виберіть бік цієї карти та замініть ним свою карту сталкера.

ЕПІЛОГ ЕЙНО

Якщо ви зустрічалися з Ейно раніше, то сказали б, що нічого не змінилося. Його непримітна бліда постать така сама, а всередині все ще живе демон ефективності. Або машина. Або мутант. Люди називають Ейно по-різному, але саме так народжуються легенди. Справа в тому, що зараз він небезпечний, як ніколи. Старі рани втратили владу над його тілом і розумом, а виснажливі тренування, свідками яких вони були, залишилися.

Щоразу, коли Ейно запускає секундомір, пам'ятайте: є два типи людей, які бачили північного снайпера в дії: ті, хто був цим вражений, та ті, хто від цього загинув.

Отримайте карту досвідченого сталкера «Ейно».

Виберіть бік цієї карти та замініть ним свою карту сталкера.

ЕПІЛОГ ХОМ'ЯКА

Хом'як виявив, що він дуже схожий на саму Зону: постійно мінливий і дикий, із великим апетитом і дивними уподобаннями. Там, де інші панікують, він досягає успіху. Коли інші тремтять від страху, він посмикується від ентузіазму. І все, що вивертає шлунки інших сталкерів, викликає у Хом'яка буквально звирячий апетит. Він просто інший — ось чому він такий чудовий розвідник.

А найкраще було те, що навіть після стількох років, проведених тут, йому не стало нудно, як у минулому житті поза Зоною. Тепер він знає, що колишнє життя — не для нього.

Отримайте карту досвідченого сталкера «Хом'як».

Виберіть бік цієї карти та замініть ним свою карту сталкера.

ЕПІЛОГ МОЛОХА

Справи в Молоха йдуть стабільно добре. Його усмішка досі найпотворніша й найтепліша в Зоні. Він захищає чергове покоління сталкерів, а вогонь його кулемета прикриває їх від ворожих прицілів так само надійно, як батьківські обійми. На жаль, його жарти теж «татусеві». Але з Молохом це такий пакет послуг — прийміть його як є або пошкодуєте, що не зробили цього.

Лише інколи, коли цей ніжний велетень поринає у думки, розглядаючи тендітну квітку на узбіччі дороги, краще залиште його в спокої, як це робить Мамон. Деяких демонів не варто турбувати.

Отримайте карту досвідченого сталкера «Молох».

Виберіть один бік цієї карти й замініть ним свою карту сталкера.

ЕПІЛОГ ЯСНИ

За багато років Ясна, на її превеликий жаль, переконалася в тому, що не існує аномалії, з якою вона б не впоралася — особливо з її дивним імунітетом. Хоч вона і вважає його прокляттям, але для всіх, кого Ясна коли-небудь рятувала, її імунітет став благословенням.

І вона продовжує рятувати, все ще спокутуючи провину за те, що колись єдину дорогу їй людину врятувати не змогла.

Коли вона каже вам щось зробити, не питайте чому. Дотримуйтесь інструкцій і не переживайте за неї. Якщо хтось і здатен вижити в найжахливіших ситуаціях, в які Зона кидає сталкерів, то це Ясна.

Отримайте карту досвідченого сталкера «Ясна».

Виберіть бік цієї карти та замініть ним свою карту сталкера.

Творці гри

Присвячується пам'яті Лукаша Орвата, найкращого з нас. Сподіваємося, ми ще зустрінемося.

Автор гри: Paweł Samborski

За мотивами серії ігор S.T.A.L.K.E.R. від компанії GSC Game World © 2024 GSC Game World Global Ltd.

Дизайн доповнення: Tomasz Zawadzki

Тестування й розроблення: Konrad Sulżycki, Filip Tomaszewski, Tomasz Zawadzki

Книга правил: Tomasz Zawadzki

Наративний дизайн: Marcin Mortka, Aleksandra Kleśta

Автори тексту: Marcin Mortka, Aleksandra Kleśta

Редагування: Daniel Morley, Tyler Brown

Вичитка: Tyler Brown, Daniel Morley, Wiktoria Ślusarczyk

Художнє керівництво: Patryk Jędraszek, Adrian Radziun

Графічний дизайн: Łukasz Styrna, Adrian Radziun

Художнє оформлення: Ewa Labak, Piotr Foksowicz, Agnieszka Szade, Jakub Dzikowski, Piotr Orleański, Pamela Łuniewska, Patryk Jędraszek, Magdalena Cieplak, Mateusz Michalski, Maciej Łaskiewicz

Дизайн персонажів: Ewa Labak, Agnieszka Szade, Piotr Foksowicz

Верстання: Patrycja Marzec

Виробництво: Witold Chudy, Piotr Chmielewski, Anna Czajka, Jacek Szczypiński, Olga Baraniak, Zofia Jerzyńska, Adrianna Kocięcka, Mateusz Wolski, Michał Matłosz

Команда GSC Game World: Ievgen Grygorovych, Mariia Grygorovych, Agostino Simonetta, Nikita Zakharchenko, Zakhar Bocharov, Olga Ryzhko, Vlad Novikov, Lina Volokhova, Maksym Tkachenko
S.T.A.L.K.E.R. І GSC GAME WORLD
Є ЗАРЕЄСТРОВАНИМИ
ТОРГОВЕЛЬНИМИ МАРКАМИ.
УСІ ПРАВА ЗАСТЕРЕЖЕНО

Українська локалізація: ТОВ «Ігромаг»

Керівництво проєктом: Аліса Соляніченко

Переклад з англійської: Володимир Вахрушкін

Редагування: Аліна Керімова

Верстання: Віталій Мостепан

Апробація перекладу: А. Зоценко, А. Ільченко, В. Григорчук, М. Кучеров, С. Ніконенко